

Sygn. akt I ACa 650/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Dariusz Limiera

Sędziowie: SA Krystyna Golinowska (spr.)

SO (del.) Anna Zyskowska-Jadczak

Protokolant: sekr.sąd. Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Łodzi

i Prezesowi Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 27 lutego 2017 r. sygn. akt I C 251/16

1. **prostuje sygnaturę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce: „115/15” wpisuje: „251/16”;**
2. **oddala apelację;**
3. **przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w S. adwokatowi E. P. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 3.321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 650/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2017 roku Sąd Okręgowy w Sieradzu w sprawie sprawy z powództwa R. K. przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Łodzi i Prezesowi Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim o odszkodowanie:

- w punkcie 1. oddalił powództwo,
- w punkcie 2. nie obciążył powoda R. K. kosztami zastępstwa prawnego,

- w punkcie 3. przyznał i nakazał wypłacić adw. E. P. z środków budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 4 428,00 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi R. K. z urzędu.

Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i uznaje za własne.

Powód nabył przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1985 roku prawo własności nieruchomości położonej w P., o powierzchni 0,1800 ha, oznaczonej numerem działki (...).

Postanowieniem z dnia 29 września 2000 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim stwierdził, że Ochotnicza Straż Pożarna w P. nabyła przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości położonej w P., o powierzchni 1,0300 ha, składającej się z działek o numerach: 329/1, 392/2, 329/3 i 329/4,

W dniu 08 kwietnia 2015 roku R. K. wniósł do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim pozew o zapłatę przez Zakład (...)

R.E. (...) spółkę jawną z siedzibą w O. kwoty 78 000,00 zł za bezprawne ustawienie reklamy materiałów budowlanych na działce o numerze (...) w P.. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. I C 447/15.

Wyrokiem z dnia 03 lutego 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I C 447/15, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo R. K. ustalając, że baner reklamowy pozwanej nie jest posadowiony na działce należącej do powoda, oznaczonej numerem 335/1, ale na działce stanowiącej własność Ochotniczej Straży Pożarnej w P., oznaczonej numerem 329/1.

Wyrokiem z dnia 21 października 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I ACa 480/16, Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację R. K. od wyroku z dnia 03 lutego 2016 roku.

Powód złożył skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

Powód skończył 80 lat. Utrzymuje się z emerytury w wysokości około 850,00 zł. Jest właścicielem nieruchomości zabudowanej położonej w P.. Mieszka sam, nie ma nikogo na utrzymaniu. Choruje.

Sąd Okręgowy dla oceny zasadności podnoszonych roszczeń stwierdził że koniecznym było ustalenie, czy w istocie wydanie rozstrzygnięcia może stanowić podstawę do żądania naprawienia szkody w myśl przepisów kodeksu cywilnego dotyczących odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Poszukując podstawy prawnej wywiedzionego przez powoda żądania Sąd Okręgowy poddał pod analizę w świetle ustalonego stanu faktycznego, treść zarówno art. 417 k.c. jak i art. 417¹ k.c.

Zgodnie z treścią art. 417¹ § 2 k.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Powód dochodząc od strony pozwanej zapłaty za szkodę wyrządzoną orzeczeniem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim i Sądu Apelacyjnego w Łodzi nie wykazał -zdaniem Sądu I instancji - przesłanek niezbędnych do przypisania odpowiedzialności Skarbowi Państwa w myśl cytowanego przepisu.

Pierwszą przesłanką warunkującą odpowiedzialność Skarbu Państwa wedle powyższego przepisu jest prawomocność orzeczenia, które rzeczoną szkodę miało wyrządzić. W sprawie powód domagał się naprawienia szkody wyrządzonej przez orzeczenie Sądu, które w wyniku kontroli instancyjnej, zostało prawomocnie utrzymane w mocy.

Zgodnie z konstytucyjną zasadą dwuinstancyjności i przepisami kodeksu postępowania cywilnego, od wyroku sądu pierwszej instancji przysługuje apelacja do sądu drugiej instancji (art. 367 § 1 k.p.c.). Okolicznością bezsporną w przedmiotowej sprawie było to, że powód zaskarżył orzeczenie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia

03 lutego 2016 roku, a tym samym skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do instancyjnej kontroli zapadłego orzeczenia, która nie doprowadziła do jego uchylecia bądź zmiany.

Kolejną, kluczową przesłanką warunkującą uznanie odpowiedzialności Skarbu Państwa w myśl powyższego przepisu jest wcześniejsze stwierdzenie niezgodności z prawem takiego prawomocnego orzeczenia we właściwym postępowaniu, tj. istnienie tzw. prejudykatu. W orzecznictwie wskazuje się, że sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Jeżeli ustawa wiąże oznaczone skutki prawne z obowiązywaniem prawomocnego orzeczenia, a jednocześnie reguluje zasady i tryb jego wzruszania z powodu niezgodności z prawem, to prawna skuteczność takich orzeczeń nie może być podważana bezpośrednio w każdym procesie odszkodowawczym, z pominięciem zasad i trybu postępowania zastrzeżonego do kontroli prawomocnych orzeczeń.

Zmiana treści art. 417¹ § 2 k.c., dokonana ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037), polegała na uzupełnieniu pierwszego zdania tego przepisu o stwierdzenie „chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej”. Wskazano w ten sposób na możliwość uchylecia obowiązku uzyskania prejudykatu. Istotnym w tym względzie przepisem jest art. 424^{1b} k.p.c., który *expressis verbis* stanowi, że w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania

z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych.

Sąd Okręgowy wskazał, że powód wystąpił ze skargą kasacyjną, dlatego też dyspozycja z art. 424^{1b} k.p.c. nie może zostać przez Sąd zastosowana, ponieważ powód skorzystał z przysługujących mu środków prawnych.

Sąd Okręgowy zwrócił nadto uwagę, że roszczenie powoda z oczywistych względów nie znajduje również uzasadnienia w przepisach art. 417¹ § 1, 3 i 4 k.c., ponieważ nie sposób uznać, iż powód domaga się naprawienia szkody wyrządzonej przez wydanie aktu normatywnego w myśl przepisu art. 417¹ § 1 k.c., czy przez niewydanie orzeczenia lub decyzji w myśl przepisu art. 417¹ § 3 k.c. Podobnie należy wykluczyć przepis art. 417¹ § 4 k.c., gdyż w ustalonym stanie faktycznym nie ma mowy o niewydaniu aktu normatywnego, o którym mowa w tym przepisie.

Sąd rozważył ponadto podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa wynikającą z treści art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa. Przez „niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie”, przy uwzględnieniu art. 77 ust. 1 Konstytucji, rozumie się działanie sprzeczne z przepisami, zgodnie z konstytucyjnym ujęciem jego źródeł. Innymi słowy, chodzi o każde obiektywnie sprzeczne z prawem działanie władzy publicznej. Sąd I instancji zauważył, że w odniesieniu jednak

do prawomocnych orzeczeń sądowych, że w wymienionym wyżej art. 417¹ § 2 k.c. przyjęto inne, autonomiczne pojęcie bezprawności, w postaci „orzeczenia niezgodnego z prawem”.

Sąd Okręgowy stwierdził że niezależnie od powyższego roszczenie powoda nie znajduje uzasadnienia w art. 417 k.p.c., który jako materialnoprawna podstawa powództwa o odszkodowanie, wymaga wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym istnienia szkody i normalnego związku przyczynowego (art. 361 k.c.) pomiędzy tą szkodą a zdarzeniem sprawczym, jakim jest wydanie wyroku, które nadto nosi znamiona bezprawności.

Sąd Okręgowy nie obciążył powoda kosztami zastępstwa prawnego, o czym orzekł, jak w pkt 2 wyroku, na podstawie art. 102 k.p.c

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd Okręgowy orzekł, jak w pkt 3 wyroku, na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2016., poz.1714).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając orzeczenie w części tj. w zakresie punktu 1. i zarzucając mu:

a) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy tj.:

1. art. 177 § 1 pkt. 1 i 4 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania poprzez nie zawieszenie postępowania, mimo toczącego się postępowania w Prokuraturze w P. na skutek złożonego przez powoda zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa fałszowania dokumentów;

2. art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie przez Sąd oględzin działki nr (...) z udziałem dwóch biegłych geodetów celem ustalenia, że bilbordy reklamowe należące do Zakładu (...) R.E.R. (...) spółki jawnej z siedzibą w O. usytuowane są na działce (...), stanowiącej własność powoda, co miało istotne znaczenie dla oceny prawidłowości procedowania pozwanego i udowodnienia dochodzonego roszczenia, jak również poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodów z dokumentów z akt sprawy IC 447/15 wskazanych w piśmie procesowym pełnomocnika powoda, co uniemożliwiło prawidłową analizę materiału dowodowego, z których to dokumentów złożonych przez powoda wynikało, że bilbordy są ustawione na działce należącej do powoda;

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez powierzchowną ocenę materiału dowodowego sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki poprzez przyjęcie, że bilbordy reklamowe w/w spółki jawnej nie są ustawione na działce należącej do powoda o nr 335/1 podczas gdy materiał dowodowy wskazywał w tym przede wszystkim zeznania powoda oraz dokumenty przedstawione przez niego w postępowaniu o sygn. akt IC 447/15, że bilbordy znajdują się na jego działce oraz poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał poniesionej szkody podczas gdy wskazywał on przyczynę powstania szkody oraz jej rozmiar, co doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego art. 417 k.c. i art. 417 1 § 2 k.c. oraz art. 415 k.c.,

Skarżący wniósł o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania toczącego się w Prokuraturze w P. na skutek zawiadomienia powoda, z uwagi na to, że wynik postępowania karnego może mieć wpływ na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie oraz o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z oględzin działki nr (...) w P. z udziałem dwóch biegłych sądowych geodetów na okoliczność stwierdzenia, iż bilbordy ww. spółki jawnej położone są na działce powoda, a co za tym idzie ustalenia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego z uwagi na wyrządzenie szkody powodowi.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego I Wydziału Cywilnego w S. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 156.000 zł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej z urzędu za postępowanie odwoławcze według norm przepisanych

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Apelacja była bezzasadna.

Treść złożonego w sprawie pozwu nie pozostawia wątpliwości, że roszczenie nim objęte, oparto na przepisie art. 417¹ § 2 k.c. regulującym odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa za wydanie niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia.

Zgodnie ze zdaniem drugim przytoczonego przepisu „jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej”, tj. postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ze skargi kasacyjnej wniesionej do Sądu Najwyższego, czy to postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Jedyne odstępstwo od tej zasady, przewidziane w art. 424^{1b} k.p.c., zachodzi w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wówczas odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu z tej skargi. Nie dotyczy to jednak sytuacji, w której strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych (art. 424^{1b} k.p.c. in fine).

W przedmiotowej sprawie od orzeczenia, którego wydanie miało być – według powoda - źródłem szkody, przysługiwała skarga kasacyjna, a powód z tego środka prawnego skorzystał. Tym samym, wyjątek opisany w art. 424^{1b} k.p.c. nie mógł znaleźć w tej sprawie zastosowania.

Skoro sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie mógł samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, podstawowym zadaniem powoda w tej sprawie było wykazanie, że doszło do wydania orzeczenia, w którym stwierdzono taką niezgodność (prejudykatu). W stanie faktycznym niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości fakt, iż powód nie uzyskał orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem kwestionowanych przez niego orzeczeń. Takim rozstrzygnięciem wbrew twierdzeniom powoda nie może być przede wszystkim postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 listopada 2004 roku, sygn. akt I Ns 1537/03, na mocy którego stwierdzono zasiedzenie przez powoda nieruchomości położonej w P..

Tym samym, już z uwagi na brak spełnienia pierwszej z przesłanek przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. – powództwo musiało zostać oddalone w całości.

Zasadnie Sąd I instancji nie zastosował jako podstawy rozstrzygnięcia art. 417 k.c. Istnienie przepisu szczególnego (art. 417¹ § 2 k.c.) – jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy – wyłącza zastosowanie przepisu art. 417 k.c. w niniejszej sprawie, z uwagi na fakt, iż powód swoją rzekomą szkodę wiąże wprost z orzeczeniem, w jego opinii, niezgodnym z prawem. Zarzut naruszenia art. 415 k.c. jest również niezasadny, bowiem na gruncie kodeksu cywilnego wyłączną podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa za działania i zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej jest art. 417 k.c. i nast.

Sąd Okręgowy zasadnie oddalił powołane przez powoda wnioski dowodowe z uwagi na ich nieprzydatność dla poczynienia ustaleń faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie. Okoliczności, na jakie zostały powołane nie były bowiem związane z przedmiotem niniejszej sprawy (tj. odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa za wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem), a rolą Sądu I instancji nie było badanie prawidłowości dokonanej w innym postępowaniu analizy materiału dowodowego, związanej z kwestią usytuowania spornych billboardów. Sąd orzekający w sprawie o odszkodowanie na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. nie może bowiem kwestionować zgodności z prawem, a tym samym zasadności prawomocnego orzeczenia sądowego, co do którego nie istnieje prejudykat stwierdzający jego niezgodność z prawem (poza wyjątkiem przewidzianym w art. 424^{1b} k.p.c., który nie zachodzi w niniejszej sprawie). Z tego powodu Sąd Apelacyjny oddalił również wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w postępowaniu apelacyjnym.

W świetle powyższego, za niezasadny należy uznać także podniesiony przez powoda zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu” (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2009 roku, sygn. akt II PK 261/08, Lex nr 707877). „Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. powód ograniczył się jedynie do zarzucenia Sądowi naruszenia wskazanego przepisu poprzez powierzchowną ocenę materiału dowodowego sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki”. W ocenie powoda Sąd błędnie przyjął, iż sporne billboardy reklamowe nie są ustawione na nieruchomości będącej własnością powoda, podczas gdy, jego zdaniem, zebrany materiał dowodowy na to wskazywał. Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w żaden sposób nie wynika, aby Sąd oceniając zeznania powoda czy dokumenty zgromadzone w aktach sprawy I C 447/15 doszedł do opisanej w apelacji konkluzji. Podniesiona przez powoda kwestia nie była bowiem w ogóle przedmiotem rozważań Sadu I instancji, ponieważ nie pozostawała w związku z istotą niniejszej sprawy.

Nietrafny był także zarzut naruszenia art. 177 § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., przejawiający się w oddaleniu przez Sąd wniosku o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania w Prokuraturze w P., wszczętego na skutek złożonego przez powoda zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa fałszowania dokumentów, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w sprawie I C 447/15. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgłoszone przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 roku zastrzeżenie w trybie art. 162 k.p.c. wobec oddalenia ww. wniosku wskazywało na naruszenie przez Sąd wyłącznie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. (a nie pkt 4). Taki sposób sformułowania zastrzeżenia powoduje utratę przez stronę prawa powoływania się na uchybienia przepisom postępowania, które nie zostały precyzyjnie wskazane w zgłoszonym zastrzeżeniu. Jak uznał bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 sierpnia 2006 roku, w sprawie o sygn. akt V CSK 237/06, „zachowanie uprawnienia do powoływania się na uchybienia przepisom postępowania, z wyjątkiem przewidzianym w art. 162 zd. 2 k.p.c., wymaga - poza dochowaniem terminu zgłoszenia zastrzeżenia - wskazania spostrzeżonego przez stronę uchybienia z wyczerpującym przytoczeniem naruszonych przepisów postępowania wraz z wnioskiem o wpisanie tak sformułowanego zastrzeżenia do protokołu. (...) Obowiązek sprecyzowania zarzutów naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisom postępowania niewątpliwie winien obciążać profesjonalnego pełnomocnika powoda. Bez sprecyzowania uchybienie sąd nie może swojego, nieokreślonego uchybienia naprawić” (Lex nr 201179). Tym samym, z uwagi na brak wskazania w ustawowym terminie na naruszenie przez Sąd przepisu art. 177 § 1 pkt. 4 k.p.c. – powód utracił prawo do powoływania się na rzekome uchybienie na tym etapie postępowania.

Odnosząc się do drugiej części zarzutu związanego z bezpodstawnym, w ocenie powoda, oddaleniem wniosku o zawieszenie postępowania sądowego, tj. naruszeniem art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., podkreślenia wymaga, że podstawa do zawieszenia postępowania określona w rzeczonym przepisie zachodzi, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. W oparciu o przedmiotowy przepis nie jest zatem możliwe zawieszenie postępowania sądowego, z uwagi na toczące się postępowanie przygotowawcze w Prokuraturze w P.. W związku z tym zgłoszony przez powoda zarzut już z tej przyczyny trzeba było uznać za niezasadny.

Na marginesie należy jedynie zwrócić uwagę, że na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r. powód złożył wniosek o zawieszenie postępowania nie tylko z uwagi na toczące się postępowanie karne, ale również postępowanie cywilne ze skargi kasacyjnej, następnie zgłosił omawiane wyżej zastrzeżenie co do oddalenia wniosku o zawieszenie postępowania w zakresie drugiego z wymienionych postępowań, a potem, formułując zarzut apelacji w zakresie oddalonego wniosku, powołał nie tylko pkt 4, ale również pkt 1 art. 177 § 1 k.p.c. dotyczący innych postępowań cywilnych. Wskazać jednak należy, że z wyraźnej treści apelacji wynika, iż naruszenia tych przepisów apelujący upatrywał jedynie w oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania w zakresie innego toczącego się postępowania karnego, nie zaś postępowania ze skargi kasacyjnej. Stąd należało przyjąć, że zarzutem apelacji dotyczącym naruszenia przepisów postępowania, którymi sąd odwoławczy był związany, objęte było jedynie oddalenie wniosku o zawieszenie postępowania w związku z toczącym się postępowaniem karnym, dlatego w tym tylko zakresie Sąd Apelacyjny odniósł się do poruszonej kwestii.

W świetle powyższego także zgłoszony w apelacji kolejny wniosek o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania toczącego się w Prokuraturze w P. zostać oddalony. Przepis art. 177 § 1 k.p.c. reguluje wyłącznie przypadki fakultatywnego zawieszenia postępowania, które każdorazowo następuje na skutek decyzji sądu

podejmowanej z urzędu, przy czym to do sadu należy ocena celowości tego zawieszenia. Zawieszanie postępowania w niniejszej sprawie nie było zasadne, bowiem ewentualne ustalenia organu karnego postępowania przygotowawczego nie wpłynęłyby na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, z uwagi przede wszystkim na brak prejudykatu.

W świetle powyższych okoliczności i na podstawie powołanych przepisów oddalono apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 16 ust. 1 pkt 2. w zw. z § 8 pkt 6 w zw. z § 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2016., poz.1714).